

Jan Hrušínský: Nutili mě, ať se táty zřeknu. Komunisti byli mstiví gauneři

[Jiří Kubík](#)

Foto: David Neff, Seznam Zprávy / Jan Hrušínský a Jiří Kubík při natáčení rozhovoru ve studiu Seznam Zpráv.

„Brácha nesměl jít do Činoherního studia do Ústí nad Labem, leda kdyby se přejmenoval. Já jsem nesměl točit Tři oříšky pro Popelku – zase byla podmínka, abych se přejmenoval.“

[Článek](#)

38:07

Video: Jiří Kubík, Seznam Zprávy

Pokračovatel slavného hereckého rodu, jehož kořeny sahají do 19. století do období kočovných společností, dál rozvíjí rodinnou tradici. Nedílnou součástí jeho Divadla Na Jezerce je už i další generace.

„Pokud Kristýna (dcera, pozn. red.) a Matěj (její manžel, pozn. red.) budou chtít v divadle pokračovat, tak pánbůh s nimi a ať to zkusí. Ale v tom vám nikdo nepomůže. Veškeré řeči o protekci jsou vždycky liché, protože tam jdete sám. Když vylezete na jeviště, tak musíte diváka přesvědčit, aby přišel znovu. A když se vám to nepovede, tak znovu nepřijde. A my máme to štěstí, že zatím chodí,“ říká Jan Hrušínský v rozhovoru, který je součástí projektu [Galerie osobností](#).

Divadlo Na Jezerce příští rok oslaví dvacáté narozeniny. Kromě ředitele a herce Jana Hrušínského v něm rodinu zastupuje i jeho žena, herečka Miluše Šplechtová, dcera Kristýna a její manžel, divadelní režisér a autor úspěšných her Matěj Balcar.

U vstupu do divadla diváky vítá portrét Janova otce Rudolfa Hrušínského. Legendárního herce, který ale v dobách minulého režimu zažil řadu zákazů a omezení. Komunisté mu vyčítali jeho zásadový postoj proti sovětské okupaci v roce 1968.

Jan Hrušínský v rozhovoru vzpomíná, co to v 70. letech znamenalo pro něj jako začínajícího herce a pro jeho staršího bratra Rudolfa, rovněž herce: „Táta to špatně prožíval. Komunisti jsou hlupáci, mstiví, zlí gaunerů, takže se ho pokoušeli vydírat i přes jeho děti. Nás třeba chtěli donutit, abychom se přejmenovali, abychom se ho zřekli, abychom veřejně vystoupili. Já jsem například nesměl točit Tři oříšky pro Popelku – podmínka byla, abych se přejmenoval. Ani mě to nenapadlo, to samé bráchu,“ říká Jan Hrušínský.

V rozhovoru mluví o tom, jak zásadně ho ovlivnilo herecké prostředí, do kterého se narodil, jak otec prožíval konec komunistického režimu a jak spolu málo mluvili: „Teď si s ním povídám často, když už mi neodpovídá.“

Pane Hrušínský, máte za sebou v Divadle Na Jezerce premiéru hry Bylo nás pět. Jsou to po těch skoro už padesáti letech, kdy jste na jevišti, pořád ještě nervy?

Jsou to vždycky nervy a možná čím dál větší. Ale postupem let jsem se je naučil zakrývat, takže jenom já vím, jak velké. Je to taková ta poměrně příjemná nervozita, která ze mě spadne ve chvíli, kdy vejdu na jeviště.

A máte ty nervy větší jako Jan Hrušínský – herec v jedné z hlavních rolí, nebo jako Jan Hrušínský – ředitel divadla?

Ptáte se dobře, protože větší nervy mám jako producent a ředitel, protože za všechno nesu odpovědnost. Přijal jsem tu svobodnou nabídku, kterou jsme získali v listopadu 1989, a postavil se na vlastní nohy. A jak známo, druhá strana svobody je odpovědnost a jedno bez druhého nedává smysl. Tak já se snažím, aby v tom divadle všechno fungovalo.

Bůh i Woody nám to odpust'

Pane Hrušínský, co vlastně dovede úspěšného herce, jakým jste byl už od sedmdesátých let, k tomu, že si v jednu chvíli řekne, že chce mít své divadlo?

U mě těch důvodů bylo několik. Jeden z nich je, že herectví je velmi nesvobodné povolání, kdy je herec velmi závislý na tom, jakou dostane příležitost, s jakými se setká lidmi, s jakými spolupracovníky, kdo ho osloví, kdo ho viděl v nějaké roli, kde mohl zaujmout, a nabídne mu na to konto něco dalšího. V určitou dobu jsem o tohle přestal mít zájem. Říkal jsem si, že bych chtěl za svoje omyly a za svoje chyby odpovídat sám. Že když udělám něco špatně, což se samozřejmě nikdy člověku nevyhne, tak budu vědět, že to je moje odpovědnost, a ne že mě do toho dostal někdo jiný – a pak se to většinou sveze na herce.

To vás v roce 2002 dovedlo k tomu, že jste založil Divadelní společnost Jana Hrušínského?

Další věc byla, že jsem dostal od Ivy Hüttnerové obrázek divadelní společnosti Václava Červíčka, což byl můj pradědeček. A když jsem se na ten obrázek díval, tak jsem si říkal: „Sakra, proč já vlastně – když tady je tahle možnost, tahle tradice – se nepokusím na ni navázat?“ Tak jsme tehdy s manželkou (herečkou Miluší Šplechtovou, pozn. red.) a s několika kamarády udělali první představení ve čtyřech lidech, byli tam s námi dva technikáři a ve filmových dotáčkách jsme měli Josefa Abraháma a Libušku Šafránkovou. Dělali jsme hru Woodyho Allena Zahraj to znovu, Same. A Bůh i Woody nám to odpust', připsali jsme do té hry Ingrid Bergmanovou, kterou na tom plátně hrála Libuška. A já jsem pak měl to štěstí a tu možnost a radost si s nimi přes dvacet let z toho plátna takhle povídat. Hráli jsme to asi čtyřistakrát.

Kdo je Jan Hrušínský (1955)

Foto: David Neff, Seznam Zprávy

Úspěšný herec, ředitel divadelní společnosti a ostrý glosátor.

Český herec a divadelní principál. Na jevišti stál už ve svých pěti letech, brzy bylo jasné, že půjde ve stopách svého otce, herce a režiséra Rudolfa Hrušínského. Vystudoval konzervatoř, divadlu se profesionálně věnuje od roku 1976, kdy nastoupil do Činoherního studia v Ústí nad Labem. Později působil na pražských scénách: v Realistickém divadle, Divadle Na zábradlí, Divadle ABC a v Národním divadle. V roce 2002 založil vlastní Divadelní společnost Jana Hrušínského, v roce 2004 pak Divadlo Na Jezerce. Hrál ve filmech Dívka na koštěti, Lásky mezi kapkami deště nebo Konec starých časů.

Od roku 2004 hraje vaše společnost v Divadle Na Jezerce, příští rok oslavíte dvacáté výročí. Jak se za tu dobu měnil vkus diváků? Nebo spíš váš výběr repertoáru, co divákům nabízíte?

Na začátku jsme rozevřeli nůžky dramaturgie dost zešíroka, protože po Woodym Allenovi jsme udělali Taboriho Mein Kampf. Což je taková tragická groteska o tom, jak v noclehárně ve Vídni židovský mladík tvoří ze svého spolubydlícího Adolfa Hitlera. A na to tehdy vůbec nikdo nechodil. Hráli jsme to asi pětkrát nebo šestkrát. Nejsme a nebyli jsme dotované divadlo, tak když lidé nepřišli, museli jsme to ukončit. Věděl jsem tedy, že se musíme vydat trochu jinou cestou. Vždycky jsem chtěl, ať už jde o komedii, nebo nějaké drama, že to nesmí urazit divákovu inteligenci. Že to musí být vždycky s nějakým přesahem a ještě lépe to musí mít určitou nadhodnotu. Ale hodně jsme se bavili. To byl ten začátek, těch prvních deset let. A pak někdy kolem roku 2010, možná 2012, jsem začal mít dojem, že se trochu vracíme před listopad 1989.

Jako společnost?

Ano. S nástupem tehdy zvoleného prezidenta (Miloše Zemana, pozn. red.) se mnoho věcí začalo obracet a zpochybňovat. A mě začalo zajímat navázání třeba na Jana Grossmanna (v šedesátých letech režisér a dramaturg Divadla Na zábradlí, pozn. red.), který tomu svému stylu krásně říkal apelativní divadlo. Tak možná o to se pokouším. Nicméně neopustili jsme důraz na to, aby to bylo divadlo zábavné. Takže i když děláme sebevětší tragédii, tak vždycky dbám na to, aby v té hře byl humor, aby bylo nějaké světýlko na konci tunelu, aby to vždycky dalo divákům nějaký optimismus a sílu k úsměvu.

A jde se dál!

Pane Hrušínský, mám tady jeden citát z nedávné doby: „Hereckou ctižádost po titulních rolích už nemám a byla velká úleva, když mě tyto ambice opustily.“ Kdy to tak přišlo?

Vlastně ve chvíli, kdy jsem si založil divadlo, tak jsem byl chvilku podezírán, že jsem si ho založil kvůli tomu, abych si mohl přidělovat velké role. Tak po tom jsem nikdy netoužil. Ze začátku jsem hrál asi tři nebo čtyři takové tituly, jako byl ten zmiňovaný Woody Allen, ale to bylo spíš z nouze, protože jsme začínali a koho jiného použít než to, co máte po ruce nejvíc. (směje se)

Takže sebe a svou ženu.

Takže jsme hráli s Mílou. A třeba Takový žertík, to je francouzská hra, která byla prohlášena za hru roku v době, kdy jsme ji nasazovali. Uvedli jsme ji tehdy v české premiéře a hrajeme ji dodnes. Těch dvacet let! Mně se – musím to zaklepat – po celou tu dobu dařilo obsazovat herce, se kterými jsem toužil dělat. Byl to většinou můj výběr. A měl jsem kliku, že jsem se znal třeba z dětských let ještě s Janem Třískou. Jako malý kluk jsem hrál v Národním divadle, hráli jsme Turgeněvův Měsíc na vsi, on hrál mého vychovatele Beljajeva a režíroval to můj táta. Takže mně přijde přirozené, když obsazuju někoho ze své rodiny. Nevidím na tom žádnou protekci. Je to normální. Prostě jako když švec naučí řemeslo svého syna. U nás je to něco podobného.

Můžeme zmínit, že vedle vaší ženy u vás v divadle hraje i dcera Kristýna a její manžel. Váš zet', Matěj Balcar, je klíčovým režisérem a autorem zajímavých her. Ale navážu na předchozí otázku: Když už vy sám herecké ambice nemáte a naplňuje vás vedení divadla, tak mě zase překvapuje, že tu a tam jsem v rozhovorech s vámi narazil na věty typu „Občas mám chuť s tím praštit“, „Je to hodně vyčerpávající“ nebo „Už se těším na prázdniny“.

Jak jsem říkal, herectví je silně závislé povolání a vždycky mě bavily různé herecké memoáry. Například Karel Höger napsal, že jedna z nejdůležitějších věcí u divadla je nenechat se otrávit.

Foto: David Neff, Seznam Zprávy / Jan Hrušínský při natáčení rozhovoru ve studiu Seznam Zpráv.

A umíte to?

No, já se to učím celý život. Vždycky mě to někam srazí, když vidím nějaký podvod nebo nekalost z míst, kde to nečekáte. Na druhou stranu mám před očima, že Mirek Lipský, který u nás v divadle hrál vlastně až do své smrti, měl doma v obýváku obraz, na kterém byli tři tuláci a jeden neměl nohu. Šli krajinou a u toho bylo napsáno „A jde se dál.“ Takže všechno se musí překonávat a jít dál.

Podpora jen pro neúspěšné?

Co vás dokáže vytočit? Odkud přicházejí ty rány, které nečekáte, jak jste říkal?

Těch historek by bylo mnoho a některé jsou neuvěřitelné. Možná je jednou napíšu, ale nevím, jestli by to někdo chtěl číst.

Souvisí to s financováním divadla? Protože vaše divadlo je čistě komerční záležitost, funguje bez grantů a podpory Ministerstva kultury nebo pražského magistrátu...

Komerční záležitost jsou všechna divadla, která prodávají vstupenky. Účelově jsme byli označováni jako komerční divadlo, jako cosi s tím pejorativním nádechem, že vlastně podnikání do kultury nepatří. Torazil i nedávný ministr kultury. Tak já si myslím, že patří. Že

žijeme ve svobodném státě, který je založen na soukromém podnikání, a pokud tady budeme narušovat trh a preferovat jiné subjekty, které – nechápu – i v dnešní době dostávají 150 milionů a více ročně, dokonce některým to bylo teď asi o dvacet milionů zvýšeno v době, kdy se všem ostatním zvedají daně, tak to není úplně férové.

Vy jste ten boj vzdal?

Ano, vzdal.

O granty a podporu kohokoliv tedy už nežádáte?

Nežádám o to už několik let, protože třeba na magistrátu nám napsali, když jsem podal žádost o grant, že jsme úspěšné divadlo a že si máme poradit sami. Tak jsem jim odepsal: „Takže podporujete jenom ty neúspěšné?“

A odpověď?

Odpověď nepřišla. Ale já jsem si na to odpověděl sám. (směje se)

„Dostal jsem několik nabídek kandidovat do Senátu. Odmítl jsem. Protože mám rád divadlo.“

Co všechno jste se musel naučit, abyste mohl být ředitelem divadla – úspěšného, jak vám řekli z magistrátu?

(směje se) Musel jsem se naučit psát na počítači a zacházet s ním, musel jsem se naučit trochu lépe počítat, než jsem to uměl ze školy, protože jsem nebyl dobrý student. A musel jsem se naučit poznávat lidi a umět se obklopit těmi správnými. To se mi hodně dlouho nedařilo a myslím, že tohle jsem se teď naučil.

S některými bych si nepodal ruku

Musel jste se naučit třeba i diplomacii při jednání s politiky? Ať už těmi komunálními, nebo těmi ve vyšších patrech?

Jedna z věcí, které jsem zdědil po tátovi, je jistá přímost v tom, co si myslím. Což není úplně dobrá vlastnost. Takže někdy to říkám, jak to cítím, a nepřináší mi to úplně ten kýžený výsledek, ke kterému bych došel, kdybych se choval diplomatictěji. Během té doby k nám do divadla chodí celá řada politiků a musím říct, že jsem mezi nimi poznal řadu velmi slušných lidí, většinou z řad senátorů, ale i mnoho politiků z jiných míst. Ale poznal jsem taky mnoho lumpů a zlodějů a lidí, se kterými bych si nepodal ruku.

Přímo takhle? Zažil jste tedy nějakého „politického“ zloděje?

To by bylo asi na dlouhé povídání. Velmi stručně se třeba vrátím někam do roku 2010, kdy mně byla akciovými společnostmi městské části ukončena – za mými zády, bez mého vědomí – smlouva na dodávky plynu. Přestože ve smlouvě s majitelem budovy, s městskou částí (Praha 4, pozn. red.) jsem měl napsáno, že mám povinnost si zajistit dodavatele energií sám. A začaly se mi vracet zálohy. Měl jsem tehdy dodávky od Pražské plynárenské. Platili jsme asi 350 tisíc ročně za plyn, což byla cena odpovídající ceně na trhu. A v té době mi přišel

návrh dodatku ke smlouvě, že nám plyn bude dodávat 4-Energetická, už nevím, která to byla akciová společnost. A že zálohy budou 268 nebo 270 tisíc měsíčně, což je zdražení o tisíc procent. A musel jsem tehdy s právníkem asi pět nebo šest let tomu bránit. Byl jsem tedy jeden z mála, kdo na to nepřistoupil.

A rozklíčovai jste, kdo vás do této situace chtěl dostat?

Ano, ale to nebudu říkat. A trvalo to skutečně těch pět nebo šest let, stálo mě to hodně nervů, několik set tisíc korun a nakonec to městská část vyřešila tak, že mi to odpustili, že jsem jim to neplatil.

Takže rozhodli, že to asi přehnali, nebo že to někdo přehnal?

Přesně tak. Dokonce jsem se stal v té době čestným občanem Prahy 4.

Možná kompenzace za to příkoří. Mimochodem – další dva známí herci a svého času divadelníci Tomáš Töpfer a Martin Stropnický se dali na politickou dráhu, jeden v barvách ODS, druhý v dresu hnutí ANO. Co vy a politika? Nelákalo vás to? Nebo nelákal vás někdo?

Dostal jsem několik nabídek, abych kandidoval do Senátu. Vždycky jsem to odmítl, protože mám rád divadlo, proto ho dělám. A myslím si, že když něco chcete dělat pořádně, tak to musíte dělat na sto procent. A ti, co mi to tehdy nabízeli, se strašně divili: „Vždyť to tak není, to můžete dál dělat divadlo.“ On to je takový obrázek toho, jak to tady někdy vypadá: když neděláte svoji práci na sto procent, tak nestojí za nic.

Mám takový dojem, že jsme se v těch posledních osmdesáti letech nenaučili svobodně žít, zacházet se svobodou. My jsme se naučili přežívat a mám pocit, že to umíme velmi dobře.

V tom, že byste byl aktivním politikem, jste žádné výhody neviděl?

Měl bych tu výhodu, že bych si mohl lobbovat za své Divadlo Na Jezerce a mohl bych lobbovat proti konkurenci. To se dneska děje od některých politických podnikatelů. Ale nenašel jsem v tom žádné štěstí nebo žádný smysl svého života. Baví mě si zachovat tu svobodu, věci komentovat a glosovat, protože máme ten luxus, že se to smí. (směje se)

Bojím se, že si lidé zvolí hlupáka

Na Jezerce jste hráli hru o bratřech Mašínových, hrajete o Karlu Čapkovi, dramatinu německého románu Už je tady zas! – fiktivní příběh o probuzení Adolfa Hitlera v současném Berlíně, skvělou hru o populitech a hlupácích Občan první jakosti... Jednak těmi hrami, ale i tím, co sám píšete na sociální síti, dáváte celkem jasně najevo, že komunisty považujete za zločince, pohrdáte populisty, pochybujete nad schopností hlupáků správně volit... Nezužujete si tím publikum? Neřeknou si diváci: Ten moc řeší politiku, tam nejdu?

Určitý pokles návštěvnosti jsme zaznamenali v době covidu a po covidu. To ale bylo, myslím, naprosto plošné a normální. Je to něco podobného, jako když přijdou povodně. Taky se lidé snaží zachránit svůj život a domov a nemají myšlenky na kulturu. To je normální. To už trvá dva tisíce let, že vždycky něco přijde, nějaká vichřice, která tím trošku zakymácí, ale pak se to

vrací zpátky. Naším divadlem za těch dvacet let prošlo téměř 1,5 milionu diváků. Ten sál má 230 míst, takže tam je permanentně plno, nebo - velmi často o diváky nemáme nouzi.

Ale k těm hlupákům, o kterých jste mluvil. Mám takový dojem, že jsme se v těch posledních osmdesáti letech nenaučili svobodně žít, zacházet se svobodou. My jsme se naučili přežívat a mám pocit, že to umíme velmi dobře. Takže se nebojím toho, že se nějaký hlupák vrátí do Strakovy akademie.

Stát se to může...

Myslím, že to přežijeme, akorát nás to hrozně zdrží. A já už nemám tolik času. Takže mě to otravuje, když mě někdo takhle zdržuje od svobodného života. Často myslím na to, jak by můj oblíbený autor Chesterton tu situaci pojmenoval: představuju si, že by řekl, že v České republice je taková nouze o nevzdělané hlupáky, že jak se nějaký objeví, hned se za ním táhne celá ulice a všichni ho chtějí za svého vůdce. Možná to tak dopadne, možná že se do té Strakovky skutečně vrátí člověk, který není schopen odpovědět na otázku, kdo namaloval Hynaisovu oponu v Národním divadle, a řekne: „To fakt nevím.“ A jestli spoluobčané takového člověka chtějí, aby je vedl, tak nevím, jestli to vypovídá víc o něm, nebo o nás.

Já ani brácha jsme tátovi nic nevyčítali

Pane Hrušínský, pojd'me ještě změnit téma. Když k vám do divadla divák vstoupí, tak na levé straně hned u vchodu vidí fotografii vašeho otce Rudolfa Hrušínského. Vnímám to jako projev vaší úcty k němu a navazování na rodinnou tradici. Ale nemůže to působit i tak, že chcete být s otcem Rudolfem Hrušínským srovnáván?

Ne, o to jsem se nikdy nesnažil. Naopak, když jsem začínal, tak jsem nechtěl být srovnáván. (směje se). Víte co, táta byl jeden z nejlepších herců, které jsme měli. A já myslím, že by s ním nechtěl být srovnáván žádný jiný herec.

Foto: Seznam Zprávy

Legenda Rudolf Hrušínský. U příležitosti nedožitých 100. narozenin svého otce vydal Jan Hrušínský v roce 2020 ve spolupráci s kolegy z divadla výpravnou knihu plnou vzpomínek, faktů ze života a také filmových a divadelních fotografií. Na snímcích vpravo otec a syn Hrušínský jako otec a syn Andergastovi v televizním filmu Případ Mauricius (1969).

Musel jste se s tím často potýkat ve své kariéře? Vy a váš starší bratr Rudolf?

V době těch začátků to tak bylo. Často jsem někde zaslechl slova o protekci, slova jako „no jo, to je ten z té herecké rodiny, ten to má jednoduché“. Nebo naopak: „Ten nikdy nebude jako táta.“

Tak to určitě potěší oboje.

I kdyby nebyl táta tak dobrý, jak byl, tak prostě srovnávat patnáctiletého začínajícího herce s hercem vyzrálým, který má za sebou 60 let životních zkušeností, to je prostě blbost.

Co konkrétně vás, pane Hrušínský, přimělo k tomu, že jste chtěl být hercem? Stačilo jen to, že jste vyrůstal v téhle rodině, obklopený slavnými jmény té doby? Nebo v tom byla nějaká další myšlenka?

Já si myslím, že to bylo proto, že táta to divadlo a herecké řemeslo miloval, že to opravdu měl rád. A že kdyby to neměl rád a kdybychom slyšeli od malička „to nikdy nedělej, to je hrůza“, tak bychom možná šli jinou cestou. A mně se líbilo vždycky zákulisí divadla. Už jako malý kluk jsem chodil jak do Národního divadla, tak předtím ještě do Městských divadel pražských, kde byl táta v době, kdy je vedl Ota Ornest. A hrozně se mi to líbilo, bavilo mě to a vlastně jsem nikdy ani netoužil po ničem jiném.

Jak jste prožíval situace, když váš otec nesměl hrát a točit, kdy měl různé zakazy?

Tak to především špatně prožíval on. My jsme to měli s bráchou taky tak. Komunisti jsou hlupáci, mstiví, zlí gauneré, takže se ho pokoušeli vydírat i přes jeho děti. Nás třeba chtěli donutit, abychom se přejmenovali, abychom se ho zřekli, abychom veřejně vystoupili.

To bylo, předpokládám, po roce 1968.

Po roce 1970, se začátkem normalizace. Někdy v letech 73 až 76 to bylo asi nejhorší. Zakazovali nám různé věci, brácha třeba nesměl jít do Činoherního studia do Ústí nad Labem, kam dostal nabídku ještě tehdy od Jaroslava Chundely, leda kdyby se přejmenoval, což odmítl. Já jsem nesměl točit Tři oříšky pro Popelku – a zase byla podmínka, abych se přejmenoval. Taky jsem to odmítl, samozřejmě. Ani mě to nenapadlo, ale bylo to tehdy nepříjemné, mrzelo mě to, bráchu taky, že jsme přicházeli o takovéhle věci. Ale nikdy mě ani bráchu nenapadlo, že bychom to tátovi vyčítali. To on tím trpěl.

A jak prožíval dobu převratu, rok 1989? Já si vzpomínám, že jako elév Lidových novin, začínající zpravodaj, jsem ho potkával coby poslance Občanského fóra ve federálním parlamentu...

Na sklonku osmdesátých let byl táta hodně nemocný. Vůbec nevěřil tomu, že by se mohlo něco podobného stát, nevěřil tomu, že se dožije svobody. Ale do politiky vstupovat nechtěl. V podstatě se nechal umluvit ve volbách v červnu v roce 1990 k tomu, aby podpořil Občanské

fórum, a měl podmínku, že musí být na nějakém nevolitelném místě vzadu. Ale dostal asi 260 tisíc preferenčních hlasů, kterého ho vynesly nahoru. A díky tomu strávil dva roky života způsobem, kterým je strávit nechtěl. (směje se)

A to mu asi i bránilo, aby v tu dobu hrál.

On v té době v podstatě nedělal, on byl docela zvyklý z divadla docházet poctivě do zaměstnání. A v tuto chvíli byl zaměstnán ve Federálním shromáždění, tak tam chodil.

Vedli jste spolu v té době debaty na téma vlastní divadlo?

Na tohle téma ne. Já jsem jako malý kluk hrozně rád poslouchal vyprávění táty a Josefa Kemra o tom, jak společně působili v divadelní společnosti mého dědečka (Rudolf Böhm-Hrušínský, pozn. red.) a mojí babičky (Anny Budínské-Červíčkové, pozn. red.). Tak to byla asi taková věc, která ve mně rezonovala a zůstala. Ale vlastně jsme spolu mluvili málo. Já si teď s ním často povídám, když už mi neodpovídá. To přichází poměrně často.

Váš herecký rod pokračuje. Už jsme říkali, že dcera Kristýna hraje v divadle, její manžel pro vaše divadlo píše hry a režuruje. Jak vidíte rodinné divadlo třeba za deset, patnáct let?

Pokud Kristýna a Matěj budou chtít v divadle pokračovat, tak pánbůh s nimi a ať to zkusí. Ale víte co, v tom vám nikdo nepomůže. Proto i veškeré řeči o protekci jsou vždycky liché, protože tam jdete sám. Když vylezete na jeviště, tak musíte diváka přesvědčit, aby přišel znovu. Když se vám to nepovede, tak znovu nepřijde. A my máme to štěstí, že zatím chodí.

Tak já vám přeju, ať chodí ještě dlouhá léta. Děkuju vám za rozhovor.

Děkuju taky. Bylo to fajn.

Galerie osobností. Hosté Jiřího Kubíka

Nechte se inspirovat životem, názory či zlomy v kariéře významných žen a mužů. Mezi hosty šéfredaktora Seznam Zpráv [Jiřího Kubíka](#) byli například astrofyzik [Jiří Grygar](#), olympijská vítězka [Ester Ledecká](#), zakladatel divadla Semafor [Jiří Suchý](#), bývalý ministr [Karel Schwarzenberg](#), zpěvačka [Marta Kubišová](#), judista [Lukáš Krpálek](#) nebo psychiatr [Radkin Honzák](#). V příštích týdnech uvedeme rozhovory se spisovatelem Pavlem Kosátkem nebo prezidentem Petrem Pavlem.